

Om gammel Hvede til Sæd.

Et Brev til udgiverne.

I Nye landboeconomiske Tidender 2 B. 3 S. findes et ret interessant Beviis for den Paastand, at overgiemt Winterhvede anbefaler sig til Udsæd. I de Egne af Landet, hvor Hvedesæden er almindelig, er det nok ogsaa hist og her Tilfældet at man bruger gammel Hvede til Sæd. Fordelen heraf er iøinefaldende. Foruden den, at man derved fremfor ellers er i Stand til at erholde Saaesæd, der besidder alle de Egenskaber, som Præget af Modenhed og fuldkommen Udvikling frembyder, naar man nemlig af flere Kastninger vælger den fremmeste eller bedste Kierne, saa har man endvidere den store Fordeel, at Winterhveden strax efter Høst kan lægges, endnu medens Jorden er beqvem. Da Fremgangsmaaden med den Hvede, man saaledes agter at benytte, imidlertid ikke, saavidt jeg veed, almindelig er bekendt, vilde det være ønskeligt, at de Landmænd, som herom have Erfaringer, vilde meddele samme igiennem disse Tidender. At opbevare den Hvede, som man i

dette Hiemed agter at bruge, utærsket Aaret om, vilde vel i Almindelighed neppe være giørligt, deels af Mangel paa Reilighed, deels fordi det uden Tvivl blev vanskeligt at bestærme den mod Utsi. Men dette er maaskee heller ikke nogen væsentlig Betingelse for en heldig Benyttelse. Derimod er det kanskee ikke uvigtigt, om man vælger Begyndelsen eller Slutningen af Vinteren til denne Hvede-Aftærkning, ligesom der nok ogsaa gives Regler for Opbevaringen, Conservationen og Sædens Udblødning, naar den skal saaes, der nok ikke maa oversees. Herom var det at man skulde erholde Veiledning hos de mere erfarne Hvededyrkere. Men med Jagttagelse af alt Fornødent, kan der endda gives Tilfælde, hvor den overgiemte Hvede taber Spireevnen? Indsenderen heraf er foranlediget til dette Spørgsmaal, ifølge en Erfaring der er mødt ham. Jeg saae nemlig i Efteraaret 1818, 47 Tønder aargammel Hvede. Af en Prøve jeg iforveien anstillede, viste det sig at omtrent 25 pC. ikke groede. Jeg rettede mig derefter ved Udsæden, og forsøgede den med $\frac{1}{4}$ Deel. Afgrøden i 1819 blev fortræffelig. Jeg har imidlertid ikke siden saaet gammel Hvede, tildeels af Frygt for at den ikke var tilbøielig til at groe, thi den Hvede, jeg saae i 1818, var Essentsen af foregaaende Aars Afgrøde, fuldkommen vel conserveret, opbevaret under Straasække, daglig rørt, (ikke kastet) og luftet, fort,

i enhver Henseende behandlet med en Omhu, der ikke kunde være større og dog tabtes Ensiærbedeel. Hvorfor? Var det maaskee fordi Hveden' var voret i den regnsfulde Sommer, vi havde i 1817, og af den Aarsag mindre duelig til Udsæd? hvilket jeg dog ikke erfarede med den Hvede, som jeg saaede samme Efteraar, thi den groede godt til, ligesom jeg med Hensyn hertil maa bemærke, at min Hvede, skøndt meget stærk, ikke i 1817 gik i Reie, saaledes at dens Udvikling derved staaedes.

Den 23 Februari 1821.
